

Inserati se sprejemajo in velja trisopna vrsta:

8 kr., če se tiska 1krat,
12 " " " " 2 "
15 " " " " 3 "

Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi

se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Naročnino prejema upravništvo administracija in ekspedicija na Starem trgu h. št. 16.

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemam velja:

Za celo leto . . . 10 gl. — kr.
za pol leta . . . 5 " — "
za četrto leta . . . 2 " 50 "

V administraciji velja:

Za celo leto . . . 8 gl. 40 kr.
za pol leta . . . 4 " 20 "
za četrto leta . . . 2 " 10 "

V Ljubljani na dom pošiljan velja 60 kr. več na leto.

Vredništvo je na Stalnem trgu hiš. št. 284.

Izhaja potrikrat na teden in sicer v torek, četrtek in soboto.

Današnji list se je mnogim poslal na ogled. Če ga ne mislijo naročiti, naj nam ga blagovoljno pošljejo nazaj.

„Slovenec“ Slovincem.

Izid volitev za kupčijsko zbornico je moral v serce zaboleti vsakega pravega Slovence. Predzadnjikrat so imeli domači kandidati skoro štirikrat toliko glasov kakor nemškutarski, in in sedaj imajo poslednji zdatno večino, ker so za-nje glasovali tudi narodnjaki. Ne smemo pa misliti, da ti narodnjaki so zatajili ali izdali svojo narodnost, bili so le preslepljeni ter so iz nevednosti glasovali za svoje protivnike. Kakor se nam iz mnogih krajev poroča, ljudje večidel niso vedeli, kaj te volitve pomenijo in kateri so narodni kandidati.

Kdo pa je tega kriv, da večina volilcev tega ni vedela in se je lahkomisljeno beričem dala slepiti? Slovenski časniki gotovo ne. Mi smo svarili, prosili, priporočali kandidate; a kaj pomaga naš trud in naše prizadevanje, če pa ljudje slovenskih časnikov ne berejo? Vemo sicer, da vsaki kmet, kteremu že tako hudo gre za denar, in ga davki čedalje bolj tarejo, ne more si naročiti časnikov, a vsaka županija bi pa morala imeti svoj časnik, da bi župan in srenjski možje vedeli, kaj se po svetu godi. Od njih bi to potem zvedeli tudi drugi srenjčani in nemogoče bi bilo, da bi se ljudje od beričev dali tako slepiti kakor se je zgodilo pri zadnjih volitvah.

Župani, naročite si tedaj „Slovenca“! Vsakršna opravila se dandanašnji županom že nakladajo; skoraj bi bilo treba, da bi bili vsi župani jezični doktorji, pa mnogokrat še najmanjšega lista nimajo! Kak pisač opravlja vse, pa župane tudi za nos vodi, kadar jih hoče. In tako se, žalibog, zgodi, da ravno županije velikrat nehoté, pa iz nevednosti našim zakletim sovražnikom v roke delajo ter jih v pogubnem delovanju za Slovence še celo podpirajo. Prizadevali si bomo o raznih prilikah na razne potrebe in postave opomniti, in če bo kak župan imel kaj naznaniti, mu bomo vselej z velikim veseljem postregli in reč naznanili, da nam jo le sporoči.

Tudi krčmarjem in gostilničarjem, zlasti večim pri farnih cerkvah ali pri cestah priporočamo „Slovenca“. K njimi se gospodarji o raznih prilikah shajajo, kako lahko bi jih opomnili na to in uno! Tako bi se ljudje počasi javnega življenja in gibanja privadili, kteremu se ni mogoče več odtegniti, kakor le v našo veliko škodo. Tako bi postali gostilničarji lahko največi dobrotniki ljudstva. Bilo bi pa tako postopanje gotovo tudi v njih lasten prid in dobiček; ker gostov bi jim ne odvrčevalo, ampak še privabljal — tudi pošten potnik rajši tam ostaja, kjer najde zabavo; marsikter namreč nima časa kak list pogledati, kakor le med krmenjem in prepreganjem. Odvrnila bi se znabiti marsiktera pregreha in napačnost, katero imajo zdaj gostilničarji na svoji vesti.

Še nekje bi „Slovenec“ rad potkal, pa kaj ko vé, da se bo gospod potajil, ter nikdo ne bo „herein“ rekel! pa bodi si — saj se marsikaj

stori brez upa žetve. „Slovenec“ se priporoča tudi vradnikom. Ti prismoda, bo marsikdo rekel, ali ne veš, da so vsi nemškutari in nasprotniki „Slovenca“ in Slovencev? Vem, odgovarja „Slovenec“, pa tako do zadnje pike ne verjamem; nekaj jih je še, če tudi malo, kateri se slovenske matere ne sramujejo ter jim za njo še srce bije. Vendar za-te nič upanja, pravi drugi, če so še kateri Slovenci, so liberalni. Tudi to vem, odgovarja „Slovenec“, pa spet do zadnje pike ne verjamem. Še so, kateri ljubijo svojo duhovno in telesno mater — cerkev in Slovenijo; le razni pomisleki jim branijo, se očitno kazati. Takim svetujemo, če se bojijo, da bi kdo ne najdel tak „crimen laesae majestatis“ v njih sobi, naj koga družega dobijo, da „Slovenca“ naroči ter ga tam čitajo. Vsim pa „Slovenca“ priporočamo; ker komu neki gre bolj vedeti potrebe ljudstva, ko vradniku? Komu neki je bolj potrebno „čuti tudi drugi glas zvoná“, kakor sodniku? Toraj če ne iz boljšega namena, saj iz radovednosti in šale naj bo pri vsaki vradnji en „Slovenec“, da si ga vsi lahko ogledajo, če je res tak „bav-bav“ in „Bognasvaruj“, kakor ga njegovi nasprotniki slikajo.

Z besedo: Vsim Slovincem se „Slovenec“ priporoča, ker ne misli biti Slovenec le z jezikom ali za jezik, ampak popolno, kakor je pravi Slovenec vselej bil in živel: kristijan pa narodnjak. Dokler se tega obojnega ne bomo zavedali, toliko časa bodo z nami nasprotniki vedno pometali. Dokler se tega prepričavno ne zavedamo, toliko časa ne bo pravega slovenskega značaja in življenja, ampak le oma-

Podlistek.

Hanani,

ali

poslednje dni v Jeruzalemu.

(Spisal E. Guenot — poslovenil F. Jaroslav.)

I.

Velikonočni božjepotnik.

Približali so se prazniki neopresnih kruhov štirideseto leto po Kristusu.

Vsako leto ta čas vrele so neštevilne množice Judov v Jeruzalem na velikonočne praznike; to leto pa so bile okolnosti nanesele tako, da so do malega šli vsi, ktere je postava vezala. Tuj oblastnik je skoraj samodržno vladal v svetem mestu; ostro je postopal z onimi, ki so govorili ali delali za narodnost, in siloma je zatiral vero judovsko. Temu početju pa se je narod vpiral, kajti bil je ves zaljubljen v drage in svete običaje svojih očakov, vpiral se je tim krepkejše, čim silnejše je primržen Rimec zatiral vero in narodnost.

Na velikej cesti, ki vodi iz Masfe memo Betlehema v Jeruzalem, ugledamo samotnega potnika, ki se prav nalašč ogiblje hrumečih tram, namenjenih ravno tjekaj, kamor on. Star utegne biti potnik petdeset let, sploh pa je visokopostaven, lepo zrašččen in še dosti prijeten mož na lice; zre in véde se čestito, resno. Oblečen je v belo obleko: suknjo dopetačo paše usnjat pas, in povrh suknje leži mu plašč; vsa obleka je jako snažna, dasi se prah vali po cesti. Plašču po krajcih, v kterih so vvezani svetopisemski izreki, visé vijolični šopi, in tudi v ploščici, kateri ste pripeti na vrhovnej obleki, vrezani so svetopisemski izreki. Brada možu sega do prs, in lasje se mu jako lepo kodrajo po tilniku. Na glavi čepí mu visoka kapa, obrobljena s kožuhovino, črevlji na stogleje so z močnega usnja, in žilava roka krepko drži gorjačo.

Mož dobro pobira stopinje; obraz mu je resen, ustnice se vedno gibljejo, in tudi kretanje je primerno temu; — vse to pa kaže, da mož moli.

Dospevši v pastirsko dolino poleg Betlehema potnik zavije z velike ceste in se spusti po samotnej, malo uhojenej stezi na severoza-

pad ob mestu. Ni se prestopil stokrat, že začuje, da nekdo hiti za njim; postoji in se ozre. Za seboj zagleda mladega, lepega, blizo 24 let starega, jako ponosovito stopajočega moža. Ali pozorljiv opazovalec bi bil takoj prvi hip opazil na njem nekovo odurnost: sumljivo smehljanje, ki se mu je zibalo okrog drobnih a lepih ustnic, oblestna hoja, in nemirne, potuhnjenost razodevajoče oči; vse to pa mora buditi na pozornost. Oprava mladenčja je lepša, kakor pri navadnih potnikih; suknja dopetača je z najličnejše prtenine, plašč pa z bisa, t. j., tankega platna egipškega, ta tedaj najdražja in najlepša noša.

„Ne zameri, prijatelj!“ tako pozdravi mladi mož resnega molivca dohitevši ga. „Gotovo greš v Jeruzalem. Mislil sem sam pri sebi, da si brž ko ne zato spustil se po tej stezi, ker je bliže, in vsled tega sem tudi jaz vbral jo za teboj. Namenjen sem jaz v Jeruzalem, a ker pa potov ne vem, prosim te, naj grem s teboj!“

„Zadel si, mladi mož“, odgovori nagovorjeni. „V Jeruzalem grem, in tudi ti, kakor poveš; idiva skupaj, prav je, hočeva se pogovarjati, da nama bode krajši čas. — No, od kod si, iz ktere dežele?“

hovanje in životarenje in nazadnje pogin. „Ljudstvo“, pravi nek učenjak, „ljudstvo, katero ne spoštuje svoje vere, svojega jezika in svoje narodnosti, ni vredno ljudstvo biti“, ter propade prej ali potlej. In resnično! tu nam največa nevarnost žuga. „Slovenec“ ne bo le kakega dela, ampak celoto branil in zagovarjal, ter si prizadeval ne le z besedo biti „Slovenec“, ampak tudi z dušo in telesom. Kdor je z nami, naj si ga naroči ter „Slovenca“ kjer more podpera.

Velja pa „Slovenec“ za celo leto po pošti 10 gold., za pol leta 5 gold., za četrt leta 2 gold. 50 kr. in se naročuje najceneje po poštinih nakaznicah (Postanweisungen) pri opravištvu „Slovenca“ na starem trgu št. 16.

Politični pregled.

V Ljubljani 1. februarija.

Avstrijske dežele.

Offenheimova pravda je čedalje bolj zanimiva. Zlasti je bilo vse radovedno, kaj bode povedal minister Banhans, ki je bil 28. t. m. kot priča pred sodnijo poklican. Offenheim je namreč trdil, da ravno tako kakor pri levovski železnici se je delalo tudi pri drugih železnicah, zlasti pri severni železnici in da minister Banhans je pri tej železnici ravno tako imel svoj dobiček, kakor Offenheim pri levovski. Banhans pred sodnijo izpove, da je za svoj trud od ustanovnikov dobil 6000 gld. gotovine in 20 akcijskih vrednih kakih 3000 gld. Zatoženec zagovornik trdi, da je Banhans dobil več, da je v knjigah zapisanih še 400 gld. ter vpraša, če Banhans tudi od „Hypothekar-Rentenbanke“ ni dobil 4000 gld.? Sodnijski predsednik govornika zavrne, da to ne spada k tej reči. Tudi državni pravdnik se poteguje za ministra, a zatoženec ga spravi v nove zadrege rekši, da to, kar je Banhans pridobil pri severni železnici, je pridobil ravno na ta način, kakor on pri levovski. Kar se pa tiče predizdatkov, bili so pri prvi še večji, kakor pri levovski, kajti znašali so tam 17 odstotkov vplačane istine, pri levovski pa le 7-7 odstotkov. Predsednik videvši, da ministra pregreva, mu naznani, da je opravil in sme iti, pa Banhans se hoče pred odhodom še opravičiti zaradi vprašanja zagovornikovega o „Hypothekar-Rentenbanki“, češ, da je to grdo sumičenje,

ker pri omenjeni banki ni dobil nobene ustanovnine, ampak le nekaj akcijskih, katere so se za 5000 gld. prodale. Zagovornik pa ga zavrne, da je nekdo pri omenjeni banki prejel precejšen znesek, in da del tega zneska je dobil tudi Banhans. Ter to potrdil s pobotnico, katero si je v zadnjem času močno prizadeval zopet v roke dobiti. Minister živo trdi, da razun omenjenih 5000 gold. ni dobil krajcarja in da si ni čisto nič prizadeval nazaj dobiti pobotnico, katero je podpisal, ko je prejel zadnjih 2000 gld. imenovanega zneska. Zagovornik ga je hotel še dalje prašati in mu menda pokazati pobotnico, ker je že segel v žep, pa predsednik to zabrani Banhansu naznanivši, da naj gre. Minister pa se je hotel še dalje opravičevati in je drugi dan pisal zagovorniku dr. Neudi, da je vse istina, kar je (Banhans) govoril in da je hotel le videti pobotnico, da bi bil vtrdil svoj spomin. Dr. Neuda, ki ima omenjeno pobotnico v rokah, misli to reč omeniti še pri končnem svojem govoru in vse je silno radovedno, kaj bo še prišlo na dan.

„Vprašanja, s katerimi je dr. Neuda pestil kupčijskega ministra, o tej reči piše dunajski dopisnik „Politike“, presezajo vse in v tem stoletju boje še noben svetovalec krone ni bil v taki preiskavi. Čudenjem moramo tedaj vprašati, kako je to mogoče? . . . Kot privatna oseba bi bil smel Banhans priti pred sodnijo in ne bi bil prišel v take neprijetne posledice, če bi se bila Neuda in Offenheim tudi poslužila najzadnejših pripomočkov. Dr. Banhans bi se bil veliko zdatnejši in odkritosrčnejši zagovarjal pred težkimi in hudimi napadi svojih nasprotnikov. Zakaj se to ni zgodilo, ne morem razsoditi . . .

Če bi tudi Offenheim in Neuda ne govorila resnice in bi vse bilo res, kar je Banhans trdil, — vendar to ne zabrani, da je ta dogodek po celem svetu med ljudstvom zbudil najneprijetnejši hrup in da bi bili morali o pravem času misliti na to, da bi bili vlado oprostili vsega vdeležanja. Kajti z vladino veljavo je vse drugače in taka dolženja so za njo silno škodljiva, če so tudi le obrekovanja. Vse mesto je zavzeto! Ministru se je smelo kaj takega povedati! Vse se vpraša, kako se bode to izšlo, a to je gotovo, da zdaj se mora odločiti.“

Dvorni svetovalec Barychar je 29. jan. pričal, da Offenheim je cent premoga plačeval po 48 namesto po 31 kr. Zatoženec je rekel, da je ravnal po ministerskem ukazu, da Zolkievska družba je dajala premog po navadni ceni in da ga ni nič več kupoval, ko so izvedenci izrekli, da je predrag. Ker ga je sodnijski predsednik zavrnil, češ, da preglasno govori in da naj nikar ne dolži sekvestra, o katerem je Offenheim rekel, da še dražje plačuje premog, začelo je vse vreti po njem in prijel ga je srčni krč tako hudo, da so ga morali peljati iz sobe. Prešla je skoro ura, da je zopet okrevljal in se je pravda mogla nadaljevati. 30. jan. ste prišli na vrsto zadnji priči, namreč tajnik Offenheimerov Kühnelt, ki je iskreno zagovarjal svojega gospoda, pa inženir Czerny, ki je sodniji izročil načrte Mihuczenskega nasipa.

V ogerskem zboru je pri budgetni obravnavi govoril tudi Sennyey. Po njegovi misli bode le boljši, če se 1. spremeni sistema, 2. če se dohodki pravično pobirajo, in 3. če se doseže, da bodo ljudje zamogli več plačevati. Liberalci s tem govorom niso kaj zadovoljni, a vtis njegov na Ogorskem je bil velikanski.

Vnanje države.

Bavarski škofi so izdali pastirski list, v katerem pojasnjujejo cerkveni nauk o sv. zakramentu zakona. Od nemškega državnega zbora sklenjena postava o civilnem zakonu temu nauku nasprotuje in škofi duhovnikom svojim naznanjajo, da so zaradi tega kralju poslali prošnjo, naj on skrbi, da katoliška vera ne bode trpela škode in da se ne prelomi s papežem sklenjena pogodba.

Na Španjskem se pripravljajo Karlisti in Alfonsisti na hud boj. Vladina vojna ima 80 bataljonov in 120 topov, Don Karlosova pa le 30 bataljonov in 40 topov, vendar se nadjajo zmage, ker so se dobro nastavili.

V srbski skupščini je Garašanin predlagal spremeniti vstavbo. Predlog se je izročil posebnemu odseku. Tudi so se posvetovali o odškodovanju zemljišč, ktera se bodo potrebovala za železnice.

„Grk sem. Narodil sem se v Korintu, ime mi je Karikelj. Ne davno stopil sem na suho v Askalonu, od koder nemudoma hitim naprej, ker me silno mika, da pred ko pred vidim sloveče mesto judovsko, o katerem se mnogo govori po svetu. Že od nekdanj me jako veseli potovanje po tujih krajih, da morem ogledovati mesta in njih znamenitosti.“

„Ej, ej, mladi prijatelj, Jeruzalem te hoče prevariti.“

„Pa zakaj?“

„Zato, menim jaz, ker Jeruzalem nikakor ne more se dopadati Grku, sinu najumetljivejšega naroda na zemlji. Da, helenska mesta, okrašena s kipi, obrajem in velikolepjem svojih bramov, ona so pač vredna, da jih ogleda umetljuben potnik; ali v Jeruzalemu o tem ni duha ne sluha. Saj so celo vsevladajoči Rimci z Grške morali si sposoditi svojo umetelnost. — Jeruzalem je veličesten edino zaradi bogočestne svoje prošlosti, a da se ona more dostojno oceniti, za to je treba osobitega daru.“

„Veseli me, ker hvališ mojo domovino“, odgovori mladi Grk, „a tudi o vašem tempelju sem slišal čudovitih reči; pravilo se mi je, da ta praznik razvije največjo svojo sijajnost.“

„Naš tempelj je čestit edino zbog tega, ker Najvišji v njem prebiva“, mu seže v besedo Jud.

„Verske reči malo umejem“, méni Grk. „Ali verjemi, da že ves brepenim, da gledam veličastveno pogorišče, katero se hoče razvijati v Jeruzalemu. Nešteto naroda hoče privreti od vseh pokrajin, in to me hoče spominjati onih krasnih in veličanstvenih dni, katere je slavila moja domovina v Olimpu, kedar je stala na vrhuncu svobode. — Ali gleda, kako človeku brzo pade iz pameti to in uno. Med tem, ko drug družega hvaliva, zabil sem, da te vprašam, kako ti je ime?“

„Hanani.“

„Hanani?“ zamišljen ponavlja Karikelj. „Hanani! dozdeva se mi, da sem že slišal to ime, a pri tej priči res ne vem, kje sem ga slišal. Da, če se ne motim, slišal sem ga v Jerimotu. Tam sem bil najel nekega voditelja, katerega sem pa brzo poslovil zato, ker me je vedno zadrževal; on menda je več potov zinil to ime v pogovorih z odličnimi možmi.“

„Mogoče“, méni Hanani, „kajti v Jerimotu me poznajo; blizo tega mesta v dolini masliškej stoji moj dom.“

„Morda ono ogromno poslopje na višini? Mislim sem, da je gostilnica.“

„O ne, ono poslopje je skupno stanova-lišče Esencev.“

„Kaki so ti ljudje? Že več potov tu na Judovskem sem slišal govoriti o njih; rad bi pozvedel kaj več o teh ljudeh. Ali so ostro in resno živeči modroslovci, nalik našim Pythagorovcem?“

„Nisi zadel“, odgovori Hanani, „in zato ti rad kaj malega zastran njih povem. Esenci se razlikujejo od navadnih Judov, niso niti kot Farizejci niti kot Saducejci; kajti ti dve ločini hrepenite edino po slavi, česti, premoženji in sploh po stvarih tega sveta, Esenci pa točno spolnujejo zakon Mojzesov. Mi živimo ostro, skoro preostro, dejal bi ti. Velikih mest se ogiblujemo, ker v njih nič dobrega ne dobiva srce hrepeneče po večnosti. Kar premoremo, vse je skupna lastina; hrana naša je navadna, prosta, po dnevu delamo, molimo in sveto pismo premišljujemo. Omenil sem, da vestno spolnujemo zakon Mojzesov, a vendar je že sedanji rod četrti, odkar Najvišjemu ne koljemo krvavih žrtev, kakor velevala postava. Če znamenja ne lažejo, približal se je nadepolni čas

Volitve za kupčijsko zbornico.

(Izvirni dopisi)

Iz Kamnika, 22. jan. „Če ga pa zdaj ne dobim — križca namreč — ga pa tudi nikoli ne bom! Toliko truda pri agitaciji, konje svoje pošiljal sem okoli, voziti jih dal v okolici, pa da bi ga ne bilo!“ Tako menda premišljuje naš župan zdaj po volitvah in vsi nemčurji z njim vred nam žugajo: da bomo zdaj njih pesem peli. Hladen opazovalec bi rekel: „umgekehrt ist auch gefahren“ saj še ni solnce zašlo zadnjikrat.

Ker je tako izvrstno zadovoljno ljudstvo z izidom volitev in je vse tako mirno, da se nič drugega ne čuje nego o pravicoljubnosti in nepristranosti vladinih organov — od paše do zadnjega briča, ki se boji izgubiti svoj kruh, ako ne uboga, svetujem jaz tistim, ki tako govore, poskušat iti; zares, nisem muj porok, da ne bi dejanskih dokazov tega miru dobil.

Pri prejšnji volitvi, ko so bili voljeni narodnjaki, preiskala se je cela volitev vsled denunciacije same in državni pravdnik je po vsi deželi vse natančno preiskal, da bi našel kake nepostavnosti; ako bode tudi sedaj tako natančen, ne bo mu treba toliko truditi se; povabimo ga le sem in tu bo našel mnogo, še preveč. Ako je le še količkaj pravice na svetu, mora se ovreči cela volitev in natančna preiskava se mora pričeti proti vsem sokrivim, in v resnici pri nas morajo ne le samo policaji in beriči, marveč tudi srenjski pisar in še kdo drugi priti v preiskavo zaradi zvičajnega pačenja volitvenega izida.

Naj povem še neko maščevanje, ki pa je spodletelo. Neki vdovi, ki je protestirala proti zvičajnemu nasilstvu, naložila se je kazen petih goldinarjev, ker je še na stari patent, kterege je pred letom umrla mož imel, obrt naprej opravljala, rekoč, da se mora patent precej prepisati. Na svet nekoga se poda vdova v pisarnico ter protestira proti kazni in da še ne ve do sedaj tega. Kazen jej je bila odpuščena. Torej ako bi bila svoj glas pustila nemčurjem, bi bila smela še naprej na stari patent obrtovati, tako pa ne. Sploh je postopanje g. okr. glavarja proti tistim, ki so protestirali, oestro; toda resnice se nam ni treba bati. G. glavar pa naj bi rajši svoje „slovenske pratike“ študiral, katerih se je boje 18 iz-

tisov naročil, kakor pa da tako postopa pri volitvah in zdaj po njih.

Ko sem že ravno pri pratikah, spominjam se umazanih dopisov v „Tagblattu.“ Ko bi se mi zdelo vredno pečati se s tem umazanim listom, povedal bi marsiktero, pa kdor se z blatom peča, se gotovo umaže in pa saj še dopisnik toliko korajže nima, da bi se oglasil pozivu v nekem „poslanenm“ v „Slov. Nar.“ Potuhniti se, kaj ne, pa iti potepeno?

Še nekaj, in sicer smešnega. Po časopisih že pišejo, da se je tu ustanovil nek „musikverein“, od kterege pa pri nas še le toliko vemo, da bi ga neki Filec, nekaj perovodja čitalnice, rad spravil skupaj, pa da spodletuje in se že sami nemčurji norčujejo iz te „verfassungsmuzike“. Sploh pa naj bi se dala prej muzikalična orodja čitalnici nazaj, potem naj se govori, da so si jih napravili „auf Subscriptionswege“, s tujim blagom pa se ni treba bahati.

Tukaj je vse mirno in zadovoljno, pravijo tisti, ktere morajo zaradi miru stražiti policaji!

Iz spodnje Idrije, 29. jan. Pri nas so bile glasovnice še le v nedeljo popoldne, to je 10. t. m. po idrijskem občinskem službniku Blažu Dolinarju obrtnikom v podpis oddane. Pa tukaj se mu ni po sreči izšlo. V nedeljo po popoldanski božji službi gre naš župan po opravili v neko gostilnico v spodnji Idriji. Kmalu za njim pride idrijskega župana sluga, ki je volilne liste raznašal in je tožil, koliko ima še opraviti, preden bodo vsi listi podpisani, in kako dolgo pot še ima storiti. Župan mu reče: „Pokažite, koliko jih imate še oddati.“ Da mu jih v roke, župan jih pregleda in vidi, da so bili že trije z nemčurskimi kandidati podpisani, ktere so bili v Idriji ali v Planini v pisarnici napisali. Pisanje je bilo tako, kakor na drugih listih; kdor je pisal imena obrtnikov, napisal je tudi nemčurske kandidate. Župan se, to videti, nasmehlja in mu pravi: „Brez vse skrbi bodite, ste že opravili,“ in liste v žep vtakne rekši: Povejte jim, da je moja dolžnost v moji občini skrbeti za oddajanje glasilnih listov, ne pa idrijskega župana. Volilnih listov je bilo 17; med temi samo dva nemčurska; pa jima tudi dobro koristi. Ko so bili pri servitutni odvezi cesarski gozdi deljeni, so njima največ dali, vsakemu skoro toliko, kakor trem drugim. Čudno vlada nas c. kr.

že jako daleč ter začela lezti na neko višino. Malo sta pomolčala in Hanani je z nova povzel: „Mnogi naši trdijo, da je Kariot pred nekaj leti iz groba vstal in se prikazal njim. To se je prigodilo boje takrat, kedar je umrl Jezus, izvenreden človek iz Betlehema, memo kterege sva prej šla. Pomenljive besede, katerih globokomiselnost naši še danes danes premišlujejo, take pomenljive besede, pravim, je takrat izgovoril Kariot. Se ve da, jaz znam o tem le toliko, kolikor so mi povedali tovariši, katerim pa se more že verjeti vse.“

Karikelj je samo na pol vjel te poslednje besede, kajti ves nepočakan stekel je bil malo naprej, da je prej dospel vrh višine. V meglenej daljavi zagleda trdnjavske nasipe z močnimi stolpi, pa na tisuče belih šotorov razpostavljenih po višinah in nižinah.

Mladi Grk se obrne proti upehanemu Judu, in s prstom pokaže v daljavo, rekoč: „A kaj je tam doli?“

„Jeruzalem je, sveto mesto!“ z ginjenim glasom odgovori Esenec, zgrudi se na zemljo, in čelo trikrat zniža v prah.

(Dalje prih.)

okraj. glavar, gosp. Ogrinz; kjer je kaka sitnost, kaka terjatev zavoljo zastalega davka, ali kaka kazen iztirati, vse pošlje le županom, kakor tudi prošnje za pobiranje milih darov za razne nesrečneže itd. Zakaj pa volilnih listov ni poslal? Ali mar ne ve, da morajo po županih glasilni listi se oddajati, ali pa se ta ces. kr. mož za ces. kr. postave ne zmeni? Čudno so ti možje „verfassungstreu“. Mi tega ne moremo razumeti. Boljše bi se imenovali „verfassungsscheu“. Ko bi bili vsem našim obrtnikom volilne liste poslali, bi bilo 24 glasov naših, dva pa nemčurska.

Če bo Vam všeč, drugič še kaj več, kako nemčurji z nami delajo. *)

Izvirni dopisi.

Iz Koroškega, 25. jan. (Novi bog — novi mesija — dragi podpisi.) V Korpičah belškega okraja živi nek oženjen mašinst, kterege je liberalna modrost v neprijetne stiske zavlekla, kar prigovor: „Sutor non ultra crepidam“ več kot zadosti pritrdi. Dokler se je svojega umetnega rokodelstva držal, mu je šlo vse po godu. Odkar je pa začel „bürg. G. B.“ v torbi seboj nositi, je zabredel v razne pravde itd., pri katerih skoz in skoz propada. Pa še bolj ga je omrazil pruski sever, tako da je za pravo vero čisto omrznil, in si je zaradi tega od ljudstva priimek „novi bog“ pridobil. Zoper vero in njene najsvetejše skrivnosti je tako zaničljivo govoril, da bi bili §§. 222, 123 in 124 kazenske postave premili; pa zaradi tega se nihče ni brigal, zunaj nekerih treh, ki so mu v svojo škodo sedli na limate in okoli 30 družih, ki so mu neko pritožbo zoper krivičnost uradnih, nevede kaj podpisali, katero je sam na Dunaj nesel in samemu cesarju izročil. Na to pride preiskava, ker je vse uradnike belškega okroga tožil, je bilo k temu poglavarstvo v Špitalu v gornjem Koroškem deligirano, ktero je njega za 100 fl., druge pa po 50, 30 in ostale vsakega po 2 fl. kazni obsodilo, zoper ktero tudi noben rekurs ni pomagal; in tako je Bekštanjaska občina za svoje uboge 290 gld. dobila. Dragi podpisi. Podpise je prav z zvičajno dobil — nekaj drugega je jim predbral, čisto nekaj drugega pa podpisati dal. Znaprej se bodo opeharjeni podpisov gotovo bolj varovali. Ta liberalec je pa še v več družih pravnih zapleten, pri katerih pa sam ne sme več, ampak po družih govoriti. Tako daleč je prišel po liberalnem potu, pa tisti, ki ga je na ta pot napeljal, ima še večji greh!?

K tem nezgodam je prišla za kmete bekštanjanske občine še druga. Nek zakotni pisatelj. rodu se je priklatil, kateri že dalj časa za uboge kmete rekurse zastran dodelitbe grajščinskih gojzdov pisari in jim za drag denar solnce iz neba obečuje, ali jim bo pa ovi novi mesija — tako ga imenujejo — kaj pomagal, se bojo že prepričali, kar bi jim kmetje borovljanskega okroga, kjer je popred pisaril, najbolj povedati mogli. Pa za njega že dohajajo gl'ultimi giorni — že ne dobi mesta, kamor bi svojo glavo položil, tudi oštirji so ga siti. **)

Domače novice.

Ljubljana, 30. januarja

(Dr. Costov pogreb) je bil tako krasen, da v Ljubljani gotovo tacega še bilo ni. Prišli so pogrebci od blizu in daleč in vsa Ljubljana

*) Prosimo.

Vred.

**) Prisrčna hvala. Za ostalo se ne mudi.

Vred.

— oni čas, v katerem se ima naroditi Mesija, kakor je bil obetal usmiljeni Bog. Čemu tedaj bi še nadalje klali in žgali krvave žrtve, gole predpodobe, ko se nam odrešitev bliža? Sedaj je treba, da čestimo z drugimi darovi željno pričakovanega odrešitelja, in to slutijo mnogi naši privrženci. Če je bil do sedaj greh kriv, da še ni došel On, kterege nam je bil Bog obljubil, zato nastajajo Esenci, da s čistostjo in zatajevanjem nadelujejo pot obetanemu odrešitelju.“

„Kako krasen nauk ti je to! Kdo je vaš mojster? Kdo je prvi tako duhovski živel?“

„Možje, katerim se je Bog razodeval; oni so nam sporočili ta nauk, in pokazali tudi način, s katerim moremo ohraniti čistost. Največja zasluga pa gre Kariotu, ki se je bil narodil pred 150 leti; mnogi naši dedi so ga še poznali. Sprva bil je oženjen nekje pri Jerihi, pozneje, ko je bil z dovoljenjem svoje žene zakonsko življenje razdril, osnoval je esensko družbo za ženski spol, in nekaj pozneje enako družbo za moški spol v dolini masfiškej. Umrl je visokopostaran sredi svojih učencev, kateri so ga častili kot proroka.“

Med tem razgovorom dospela sta potnika

je bila na nogah. Zastav je bilo pri pogrebu 8, vencev 35. To povemo za danes ob kratkem, ker nam je za obširen popis spreveda za danes že zmanjkalo prostora. Prihodnjič bomo povedali več.

(Slike dr. Costove) se dobivajo po 30 kr. pri fotografu g. J. Zalarju „pri Slonu“. Prošeni smo to naznaniti, in mislimo, da bomo s tem marsikomu vstregli.

(Kupčijski minister Banhans) je o volitvah za kupčijsko zbornico določil, da ne najde takih nepostavnosti, da bi bilo treba novih volitev, zato se bodo novoizvoljeni svetovalci danes vstanovili. Kar se je v zadnjem času čulo o preiskavi okrajnih glavarstev in tudi o kupčijem ministru Banhansu samem, nam ni delalo obilnega upanja, da bi bile uslišane naše pritožbe.

(Iz seje deželnega odbora 22. januarja.) Dopis deželnega predsedstva, da je v zadnjem deželnem zboru po vladnem predlogu sprejeta postava o tem, v katerem času naj se divjina ne pokončava, zadobila cesarjevo potrjenje, vzel se je na znanje. — Deželni odbor je dal natanko preiskati, jeli zadene koga kaka krivda, da je 12. t. m. padel sekcijski služabnik Fr. Peklaj raz strehe bolnišničnega poslopja, ki je na mestu mrtev obležal, ter ob enem sklenil, da se ta služba razpiše. — Prof. gosp. Povšet na kmetijski šoli v Gorici se je izrekla najtoplejša zahvala za temeljito izdelani prevdarek stroškov za učne potrebščine za kmetijsko šolo, ki se ima napraviti na Dolenskem. — Predlogu deželnega šolskega sveta, da se po sklepu dotičnih krajnih in okrajnih šolskih svetov enorazredne ljudske šole v Krškem, v Ratečah in v Leskovci pri Krškem razširijo na dvorazredne in da se za to razširjenje dá iz normalno-šolskega zaklada potrebna pomoč za plačo družega učitelja, je deželni odbor pritrnil proti temu, da se dovoljene podpore iz normalno-šolskega zaklada v prihodnjem deželnem zboru opravičijo. — Povečanju učiteljske plače na ljudski šoli na Trati na 500 gold. na leto je deželni odbor po predlogu deželnega šolskega sveta pritrnil.

(Katoliška družba) naznanja, da se bode za ranjkega njenega podpredsednika dr. Costa v četrtek, ob 10. uri, v nunski cerkvi slovesno darovala mrtvaška sv. maša, h kateri vljudo vabi ude in druge znanke. Dr. E. H. Costa je neprestrašeno pospeševal katoliško reč z besedo in z dejanjem v hudih časih. Papež Pij IX. so, poklonivši mu red sv. Gregorja, častno pripoznali njegove zasluge. Da bi odobril jih tudi gospod Bog, ter duši njegovi dodelil večni mir in pokoj, prositi ga hočemo domoljubi vsi — zlasti o tej priliki.

(Udje družbe sv. Mohora), kateri še niso plačali svoje letnine, pa želijo še dalje družbine knjige prejemati, naj blagovolijo svojo letno plačo do konec tega meseca poverjeništvu poslati (Stari trg h. št. 16). Tudi opomnimo, da „molitveno knjigo“ udje lahko v platno lično vezano dobijo, če letni plači priložijo še 40 kr.

Razne reči.

— „Die Kompetenz überschritten.“ Kr. šolski svet pri sv. Ožbaldu v Dravskem logu marbeškega okraja je, kakor smo lani v št. 52. poročali, g. provizorju in kateketu „dekret“ bil poslal, da ne sme otrok učiti kršanskega pozdravka: „Hvaljen bodi J. K.“, češ, da bi se, ko bi otroci kateketa ubogali, ljudem lahko nesrečna misel v glave vtepla, da zdaj ni več „ortsschulrath“ gospod v šoli. — Zarad te predznosti je šla pritožba od

cerkvene oblasti do dež. šol. sveta, in ta je 31. decemb. „ortsschulrathu“ pod nos dal, da je „die Kompetenz überschritten“, ali kakor Slovenci po domačem pravimo, da se je čohal, kjer ga ni srbelo.

— Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji: Č. g. J. Belar pride iz Breznice za I., č. g. Šimen Zupan pa za II. kaplana v Mengeš. Č. gosp. F. Groznik iz Gorij v Dob. novop. č. g. Mavricij Šarabon pa za kaplana v Gorje.

V lavantinski škofiji: Č. g. Juri Purgaj pride za kaplana v š. Janž na Dravsk. polju. Č. g. Fr. Polak stopi v začasni pokoj. Kaplanija v zgornji Polskavi ostane izpraznjena.

— Sejmi v prihodnjem tednu: na Kranjskem; 9. febr. v Mengšu, Zagorji za Savo, Boštanju in Grahovem; 12. v Motniku. Na slov. Štajarskem: 8. febr. v Lipnici in Vojniku. Na Koroškem: 8. febr. v Kutarčah, 10. v Oberdravberzi.

Slavno vredništvo Slovenca!

Dopis v „Slovenca“ št. 7. tekočega leta pod naslovom „iz novomeške okolice, 11. jan.“ je, kar mojo osebo zadeva, popolnoma neresničen. — Res je sicer, da sem z Mihom Wovkom o volitvi v kupčijsko zbornico govoril, in da sem mu nasvetoval iste osebe voliti, ktere so bile priporočene od ustavoverne stranke, pa stvar sem mu na tanko razložil, da jo je dobro razumel, in na to je mož odgovoril: „Jest ne bom volil niti teh niti onih mož, ali pa se bom premislil, saj je še jutri čas.“ Na to mu jest rečem: „Dobro, napravite, kakor mislite, da bo prav.“

Da je to, kar sem zdaj rekel, resnica, lahko s prisego potrdim. — Tudi Miha Vouk, ki ga sem na odgovor poklical, je to v Novem mestu v pričo dveh prič potrdil. —

Opiraje se na §. 19 tisk. post. zahtevam tedaj, da se omenjeni članek v „Slovenca“ popravi. —

Z visokim spoštovanjem

Gotna vas 30 jan. 1875.

Janez Dejak

c. kr. stotnik v. p. in
posestnik v Gotni vasi
blizu Novega mesta.

Eksekutivne dražbe.

6. febr. 3. Jož. Podlogar-jevo iz malega Ločenka v Laščah. — 1. Sim. Treven-ovo iz Godoviča (9610 gl.) v Idriji. — 1. Jož. Prelesnik-ovo iz Lašč (670 gl.) v Laščah. — 1. M. Popovič-ovo iz Malin (1057 gl.) v Metliki.

8. febr. 1. Martin Povše-tovo (3400 gl.) iz Ljubljane. — 1. Blaž Pernuš-ovo (3468 gl.) v Kranju.

Telegrafične denarne cene

1. februarja.

Papirna renta 70.—35. — Srebrna renta 75 65. — 1860letno državno posojilo 111 40. — Bankine akcije 959 — Kreditne akcije 216.50. — London 111. — Srebro 105.75. — Ces. kr. cekini —.— — Napoleon 8.90.

Vsestransko, srčno sočutje, ki se nama je skazovalo med boleznijo in pri smrti najinega predrazega brata oziroma svaka

g. dr. E. H. Coste,
nama vzbuja najživahnejšo zahvalo.

Če naju pri tej britki zgubi more kaj tolažiti, je edino nepozabljivega ranjcega pogreb, ki nama je porok bil vsestranskega sočutja in obžalovanja, zato pa tudi izrekava najprisrčnejšo zahvalo, posebno gospodom aranžerjem, spoštovani deputaciji gosp. in gospodičin, slavnemu deželnemu odboru, društvu „Sokol“, častitim županom okolice ljubljanske, pevskega zboru čitalničnemu, katoliškemu društvu in društvu rokodelskih pomočnikov, slavnim čitalnicam, deputacijam iz Kranja, Kamnika, Postojne, Vipave in Novega mesta, visoko častitemu stolnemu kapitelnu in drugi duhovščini, slavnim odvetniški kamori, sl. civilnim in vojaškim uradom, sl. magistratu, c. k. kmetijski družbi in slednjič vsem drugim, ki so se vdeležili spreveda in s tem ter tudi s krasnimi venci počastili milega nam ranjcega.

V Ljubljani 31. jan. 1875.

Kornelija Scholmayer-Costa.
Franjo Scholmayer.

(5—1)

Gabriel Piccoli, lekar „pri angelju“ v Ljubljani, dunajska cesta,

(32—23)

priporoča slav. p. n. občinstvu sledeče uže občno znane zdravniške droge:

Anatherinova ustna voda in zobni prah.

Od vsake zobne in ustne bolezni obvaruje vsakdanje rabljenje moje ustne vode in mojega zobnega prahu. kajti ta dva produkta služita osobito za to, da se ojači zobno meso, da se odpravi gobasto zobno meso, da se hrani zdrav duh sape in naravna barva zob, da se zavarujejo pred kostnim jedjenjem, pred zobnim kamenom, ki je zobni glazuri tako nevaren. **Cena flaše ustne vode 60 kr., škatlja zobnega prahu 40 kr.**

Izleček iz Chine in Coke.

Najboljši dozaj znani želodčni libér; pospeši cirkulacijo, olajša prebavljivost, in pada različnim organom in členom

novi moč in novo življenje. **Cena flaše 80 kr.**

Nezmotljivo sredstvo proti mrzlici,

gotovo zdravilo proti vsaki prenehalni bolezni. Vsepeh mojega zdravila je pa izkušena istina, in vsak bolnik, ki bo sam na sebi to zdravilo poskusil, se bode vesel pričel, da je najkrepkejši in najgotovnejše sredstvo zoper mrzlico med vsemi dozaj znanimi. **Flaša velja 80 kr.**

Pravo norveško dorševo jetrno olje,

naravnost iz Bergena v Norvegiji naročeno. Posebno se rabi to dorševo olje proti revmatičnim bolečinam, protinu, pred vsem pa proti škrofeljnom proti sušici, kroničnim izpuščajem na koži in nervoznim bolečinam. **Cena originalne flaše 80 kr.**

Pravi Seidlitzjev prah,

1 tucat škatlic 7 gold, posamne 80 kr.

Pravo borovniško žganje s soljo,

1 flaša 50 kr.

Pagliano-sirup

iz Florence, 1 flaša 1 gold.

Voda lancasterske lilije

(Lancaster's Lily-Water.) Ta voda dá koži nenačejano belost in mehkost, jo obvaruje prezgodnjih gub ter raredi, da vido ma zginejo. Dalje se rabi, da se preženo pege in mozoli, in se ozdravi naglo pike, ktere se naredi zaradi suše ali negladka. Z eno besedo, ta voda je pravi zaklad za toaletu, zarad česar jo po pravici vse dame, kterim je za lepoto mari, visoko cenijo in rabijo. **Cena flaše 1 gold.**

Naročila zunaj Ljubljane na sgoraj imenovane droge, kakor tudi na vsa druga zdravila se, če mogoče, s vračajočo pošto proti postnemu povzetju izvršujejo. Stroške za embalažo in ekspedicijo i. t. d. nagradijo gospodje komitentí.